

CREACIÓ

Lletra de Primavera Vol de febrer

Josep Gerona

*Escribir los sueños
ahora que hace tanto
de mi último vuelo.*

Avui m'he llevat content. He tornat a somiar que volava. Ara que ja tinc cinquanta anys, des de la meva infantesa que no em passava. Llavors eren vols extensos i lents, planejant per sobre del pati i el terrat de la casa dels pares. Potser van ser només dues o tres vegades –i encara sense record exacte dels detalls–, però suficients per a crear alguna sinapsi profunda i permanent en el meu cervell emocional, amb una fruïció, amb una delectança per l'airet i els colors de la vida que poques vegades he tornat a sentir.

Potser en algunes triades ocasions, a l'adolescència, quan hi ha hagut la natura pel mig, després d'un esforç físic contundent o en la vigília d'un son, amb el cos encaixat sobre les pedres. Havíem fet la travessa del Cadí en una Setmana Santa *grabulosa* com aquesta, i calmàvem l'escalfor del front barrejant les gotes de suor amb la neu verge. O meditàvem –en el context d'uns *exercicis espirituals* a Mojà– tot deixant-nos traspassar el cos que tremolava, per la humitat i el fred que ascendia del terra xop on jèiem.

Però he de reconèixer que els d'aquesta nit passada han sigut vols curts, fets amb esforç, amb dificultats per enlairar-me i, de vegades, amb verticals precipitades i gairebé sense control; però vols, després de tot! Segurament en un estadi del son no gaire profund i aprofitant –oportunista– que han estat una nit i un matí de grans ventades i que jo sentia picar les persianes verdes aixecades pel vent..., però és millor que res.

Una fotesa: si quan l'asteroide Apophis ens passi tant a la vora –a l'abril de l'any 2036, que jo en faria vuitanta–, encara fos aquí fent-vos companyia, m'agradaria tornar a somiar que volo per última vegada, abans de dir-vos adéu per sempre. ●

